

Wat werkt bij onderwijsachterstanden?

Karen Mutsaers
Mariska de Baat

Nederlands Jeugdinstituut
e infojeugd@nji.nl
i www.nji.nl

April 2011

Om onderwijsachterstanden te voorkomen is het cruciaal om op jonge leeftijd –in de voorschoolse periode- in te grijpen. Programma's in de voor- en voerschoolse periode kunnen zowel binnen het gezin als binnen een kinderdagverblijf, peuterspeelzaal of school worden uitgevoerd: over het algemeen behalen laatstgenoemde programma's betere resultaten. Voor oudere kinderen behalen programma's als de verlengde schooldag, schakelklassen, naschoolse opvang en vakantiecampen bescheiden resultaten.

In deze tekst wordt ingegaan op wat werkt bij onderwijsachterstanden, zowel bij het voorkomen op jonge leeftijd als het terugdringen op oudere leeftijd. Hierbij is voornamelijk gebruik gemaakt van overzichtsstudies en rapporten (waaronder Nap-Kolhoff, Van Schilt-Mol, Simons, Sontag, Van Steensel & Vallen, 2008; Van Kampen, Kloprogge, Rutten & Schonewille, 2005; Van der Vegt & Schonewille, 2008). Onderwijsachterstanden is een thema dat leeft, en er zijn in Nederland verschillende rapporten gepubliceerd over de effectiviteit van programma's gericht op het voorkómen van onderwijsachterstanden (waaronder Van der Vegt, Studulski & Kloprogge, 2007; Leseman & Blok, 2004). In deze rapporten worden ook overzichten van internationale reviews en meta-analyses gegeven, die in deze tekst zijn meegenomen.

Deze tekst maakt onderdeel uit van het themadossier 'Onderwijsachterstanden'. Het gehele dossier is in te zien op www.nji.nl/onderwijsachterstanden.

1. Voorkomen van onderwijsachterstanden

Uit onderzoek blijkt dat eenmaal opgelopen onderwijsachterstanden maar moeilijk hersteld kunnen worden (Van Kampen, Kloprogge, Rutten & Schonewille, 2005). Ingrijpen op jonge leeftijd (zelfs al vóór een leeftijd van drie jaar) is dus cruciaal (Leseman, 2007). De nadruk in het beleid ligt daarom voornamelijk op het vroeg- of voortijdig voorkómen van onderwijsachterstanden en veel minder op het terugdringen van achterstanden op latere leeftijd. Programma's gericht op het voorkomen van onderwijsachterstanden worden meestal ingedeeld in twee soorten: gezinsgerichte programma's en centrumgerichte programma's.

1.1 Gezinsgerichte programma's

Gezinsgerichte programma's zijn gericht op het voorkomen van ontwikkelingsachterstanden en worden uitgevoerd binnen het gezin. De programma's zijn bedoeld voor ouders of voor ouders en kinderen samen. Een centraal uitgangspunt is dat ouders van achterstandskinderen door een gebrek aan kennis en vaardigheden minder effectieve opvoedstrategieën gebruiken en de ontwikkeling van het kind minder stimuleren. Aangenomen wordt dat het veranderen van de attitudes, het gedrag en

de schoolbetrokkenheid van ouders de ontwikkeling van het kind positief zal beïnvloeden (Van der Vegt en Schonewille, 2008; Blok, Fukkink, Gebhardt & Leseman, 2005).

1.2 Centrumgerichte programma's

Centrumgerichte programma's worden ook wel voor- en vroegschoolse educatieve (VVE-) programma's genoemd. Ze zijn gericht op het voorkomen van achterstanden in de sociaal-emotionele en cognitieve ontwikkeling van risicokinderen van twee tot zes jaar oud. Centrumgerichte programma's worden uitgevoerd in de pedagogische basisvoorzieningen: peuterspeelzalen, kinderdagverblijven en onderbouw van de basisschool. In een studie (Nap-Kolhoff et al., 2008) naar de uitvoering en effectiviteit van VVE-programma's in Nederland wordt een VVE-programma als volgt gedefinieerd:

'Een VVE-programma is een educatief programma dat voldoet aan ten minste de volgende criteria:

- Het programma wordt uitgevoerd in een centrum;
- Er is sprake van een doorgaande leerlijn over meerdere voor- en vroegschoolse jaren;
- Het programma kent een aanbod van minimaal twee dagdelen per week;
- Binnen het programma is voorzien in een trainingscomponent;
- Er is sprake van een gestructureerde didactische aanpak;
- Het programma voorziet in middelen om de intensieve begeleiding van kinderen te maximaliseren (bijv. voorwaarden aan de dubbele bezetting en groeps grootte).'

2. Effecten van gezinsgerichte programma's

Naar de effecten van gezinsgerichte programma's is veel minder onderzoek gedaan dan naar die van centrumgerichte programma's. Bovendien zijn de gevonden effecten bescheiden. Op basis van verschillende overzichtsstudies kan daarom geconcludeerd worden dat gezinsgerichte programma's over het algemeen minder effectief zijn dan centrumgerichte programma's (Gomby, Culross, & Behrman, 1999; Barnett, 1995; Bowerman, Donovan, & Burns, 2001; Farran, 2000; McGuire & Earls, 1991; Ramey & Ramey, 1998, in: Blok et al., 2005). Programma's die in Nederland worden uitgevoerd en onderzocht, zijn: Opstap, Opstapje en Instapje.

2.1 Opstap

Het meest onderzochte Nederlandse gezinsgerichte programma is Opstap. In het eerste onderzoek naar Opstap werden geen noemenswaardige effecten gevonden (Vedder en Bekkers, 1993). Daarnaast was er veel kritiek op de inhoud, vormgeving en omschrijving van het programma. Naar aanleiding van deze kritiek werd het programma herzien. Het onderzoek naar deze herziene versie vond wel positieve resultaten (Van der Vegt en Schonewille, 2008, Van Tuijl en Siebes, 2006). Opstap is een gezinsinterventie voor kinderen tussen de vier en zes jaar. In het programma staat met name de relatie tussen moeder en kind centraal. Doel is kleuters beter voor te bereiden op het formele onderwijs traject dat begint in groep 3. In het programma wordt aandacht besteed aan zes ontwikkelingsgebieden: objecten, rekenen, taal, lezen, ruimte en tijd. Twee jaar lang krijgen laagopgeleide ouders – met name Turkse en Marokkaanse moeders – begeleiding van contactmedewerkers om te komen tot een 'meer stimulerende en ondersteunende omgang' met hun kind. Ter ondersteuning daarbij worden weekboeken, voorleesboeken, materialendozen en cd's gebruikt.

Naast ontwikkelingsstimulering biedt het programma opvoedingsondersteuning door ouders informatie te geven over de school en belangrijke opvoedthema's (Van der Vegt en Schonewille,

2008; Van Tuijl en Siebes, 2006). Meer informatie over het programma Opstap is te vinden onder het kopje Effectieve interventies in dit dossier.

In een onderzoek naar de effecten van Opstap (Van Tuijl & Siebes, 2006) zijn ruim 300 gezinnen gevolgd tijdens de hele basisschoolperiode. Onder de Turkse Opstapkinderen werden positieve korte termijn effecten gevonden op testprestaties in de moedertaal en voorbereidend rekenen in het Nederlands, en op leerkrachtbeoordelingen van inzet en Nederlandse taal. De Turkse kinderen stroomden daardoor beter door naar groep 3 en deze betere doorstroming bleek tot het einde van de basisschool bestaan. Bij de Marokkaanse groep had het programma wel effect op de doorstroming naar groep 3, maar minder op testprestaties en leerkrachtbeoordelingen. Een apart onderzoek liet zien dat minder intelligente kinderen het meest profiteerden van het programma.

2.2 Opstapje en Instapje

Opstapje is een tweejarig programma dat bestaat uit huisbezoeken, groepsbijeenkomsten voor moeders en deelname aan een peuterspeelzaal voor de twee tot vierjarige kinderen. Het programma bevat een gestructureerd spelcurriculum. Het onderzoek naar Opstapje liet geen effecten zien. Instapje bestaat uit 26 wekelijkse huisbezoeken om ouders aan de hand van concrete spelactiviteiten te leren hoe ze de ontwikkeling van hun één of tweejarige kind kunnen stimuleren. Kinderen die aan Instapje hebben meegedaan scoorden hoger op een ontwikkelingsschaal dan de controlegroep. Moeders die aan het programma hadden deelgenomen gaven het kind onder meer betere ondersteuning, meer ruimte voor autonomie en meer structuur (Riksen-Walraven, 1994; Riksen-Walraven, Meij, Hubbard en Zevalkink, 1996). Meer informatie over Opstapje en Instapje is te vinden onder het kopje Effectieve interventies in dit dossier.

2.3 Vergelijking en combinatie van programma's

Hoewel gezinsgerichte programma's als Opstap positieve effecten kunnen hebben op de ontwikkeling en het schoolsucces van kinderen, zijn de effecten op de cognitieve ontwikkeling over het algemeen zwakker dan die van centrumgerichte programma. Volgens Leseman (2007) hangt dat samen met uitvoeringsproblemen, taalproblemen en overbelasting van ouders en opvoeders. Veel auteurs pleiten daarom voor een combinatie van gezinsgerichte en centrumgerichte programma's. Bij de uitvoering in een centrum wordt in dat geval ook aandacht besteed aan de thuissituatie en activiteiten die ouders met kinderen kunnen uitvoeren. De ondersteuning van gezinnen wordt dan gezien als belangrijk voor het behouden van effecten op de langere termijn, maar ook voor bescherming tegen bijvoorbeeld kindermishandeling en verwaarlozing, psychosociale problemen en criminaliteit op latere leeftijd (Leseman, 2007). Blok en collega's (2005) betrokken in hun internationale overzichtsstudie dertien studies naar gezinsgerichte programma's, elf studies naar centrumgerichte programma's en tien studies naar programma's waarin centrum- en gezinsgerichte elementen gecombineerd werden. Gezinsgerichte programma's bleken minder effectief dan de centrumgerichte programma's of de gecombineerde programma's. Voor deze verschillen worden verschillende verklaringen aangedragen. Eén verklaring is dat de overtuigingen en opvoedpraktijken van ouders niet makkelijk te veranderen zijn. Een andere verklaring is dat gezinsgerichte programma's mogelijk wel invloed uitoefenen op de attitudes en het gedrag van ouders, maar dat dit vervolgens niet leidt tot positieve cognitieve veranderingen bij het kind (Blok et al., 2005). Ook in Nederland zijn aanvankelijk weinig effecten gevonden van gezinsgerichte programma's. Toch laat recenter onderzoek volgens Kloprogge (2003) zien dat enkele programma's wel degelijk een

positieve invloed hebben op de ontwikkeling van kinderen. Hij concludeert dan ook dat het voorbarig is om gezinsgerichte programma's als niet effectief af te doen.

3. Effecten van centrumgerichte programma's

Verschillende studies bevestigen dat goed geïmplementeerde voor- en vroegschoolse centrumgerichte programma's op de korte termijn substantiële effecten hebben, met name op de cognitieve ontwikkeling en de taalontwikkeling van kinderen (Barnett, 1995; Blok et al., 2005; Burger, 2010; Gorey, 2001; Reynolds en Temple, 2008). In een meta-analyse van buitenlandse voor- en vroegschoolse centrumprogramma's tussen 1985- 1996 werden bijvoorbeeld matige tot middelgrote effecten gevonden op intelligentie en taal of geletterdheid (Leseman, Otter, Blok & Deckers, 1998/1999; Van der Vegt en Schonewille, 2008). Cleveland & Krashinsky (2003) concluderen dat voor- en vroegschoolse programma's effectief zijn voor alle deelnemende kinderen. Wel zijn er verschillen in effectgroottes. Zo blijken vooral kinderen uit achterstandsgroepen baat te hebben bij de programma's (Van der Vegt en Schonewille, 2008; Blok et al., 2005).

3.1 Lange termijn effecten

Wat betreft de effecten op de langere termijn zijn de resultaten minder eenduidig. In hun internationale overzichtsstudie van voor- en vroegschoolse programma's stellen Blok et al. (2005) dat er over het algemeen twee hypothesen zijn.

De eerste hypothese voorspelt dat de positieve korte termijn effecten van de programma's op de langere termijn uitdoven. Deze hypothese wordt bevestigd in de meta-analyse van Blok et al. (2005) zelf. Zij vonden dat het effect - van zowel centrumgerichte als gezinsgerichte programma's - na tien jaar helemaal verdwenen was. Gorey (2001) vond in zijn meta-analyse wel een afname van effecten, maar concludeerde ook dat kinderen die aan de programma's hadden deelgenomen zelfs jaren later nog hoger scoorden op IQ- en prestatietesten dan de controlegroep.

De tweede hypothese voorspelt dat de korte termijn effecten ook op de lange termijn behouden blijven, tot na de adolescentie (Barnett, 1995; Burger, 2010; Reynolds, Magnuson en Ou, 2010; Reynolds en Temple, 2008). Zo vond Barnett (1995) bijvoorbeeld dat voor- en vroegschoolse programma's ook op latere leeftijd nog een positieve uitwerking hadden. Schoolprestaties waren beter, minder kinderen werden naar het speciaal onderwijs overgeplaatst en er was sprake van betere sociale aanpassing. Burger (2010) vond ook op de lange termijn een positieve invloed van voor- en vroegschoolse programma's op schoolprestaties. Het is volgens hem echter onduidelijk of de programma's op de lange termijn invloed hebben op overplaatsing naar het speciaal onderwijs en slagingspercentages. De verschillen in de lange termijn effecten van de programma's kunnen mogelijk samenhangen met kwaliteitsverschillen buiten de programma's om. Verschillende auteurs (Meijnen, 2004; Leseman, 2007; Reynolds, Magnuson & Ou, 2010) benadrukken daarnaast dat de lange termijn effecten voor een groot deel afhankelijk zijn van andere factoren, zoals goed onderwijs na deze periode.

3.2 Cognitieve en sociaal-emotionele ontwikkeling

Centrumgerichte programma's blijken over het algemeen grotere effecten te hebben dan gezinsgerichte programma's op de cognitieve ontwikkeling, maar niet op de sociaal-emotionele ontwikkeling. Effecten op het sociaal-emotionele domein zijn nog nauwelijks aangetoond (Blok et al., 2005; van Kampen et al., 2005). Sommige deskundigen zijn daarom van mening dat de

centrumgerichte programma's te veel gericht zijn op cognitieve doelen en te weinig op sociaal-emotionele doelen.

De Onderwijsraad (2008) benadrukt dat een goede sociaal-emotionele ontwikkeling een belangrijke voorwaarde is voor cognitieve ontwikkeling en een belangrijke voorspeller voor latere prestaties. Leseman stelt daarentegen dat effecten op sociaal-emotionele vaardigheden als zelfvertrouwen, hoge verwachtingen, prestatie-motivatie en betere sociale relaties ook pas op de langere termijn zichtbaar worden (Leseman, 2002; in: van Kampen et al., 2005).

Onlangs is een overzicht gepubliceerd van de effecten van vijf verschillende grootschalige Amerikaanse Early Childhood programma's (Isaacs, 2008): State Pre-Kindergarten (Pre-K), Head Start, Early Head Start, Model Early Childhood Programs en Nurse Home Visiting. Het gaat hier om verschillende soorten programma's, zowel centrumgericht als meer gezinsgericht. Al deze programma's bleken in meer of mindere mate effect te hebben op de cognitieve vaardigheden of de schoolprestaties van kinderen, met de grootste effecten voor twee centrumgerichte programma's, State Pre-K en Model Early Childhood. De meeste interventies hadden daarnaast wel degelijk een positieve invloed op emotionele en gedragsmatige uitkomsten, zoals het op de lange termijn minder voorkomen van crimineel gedrag. Ook werden wat verbeteringen gevonden in de gezondheid en veiligheid van de kinderen, en sommige programma's hadden positieve effecten op ouders.

3.3 Specifiek werkzame ingrediënten

De condities waaronder centrumgerichte programma's worden uitgevoerd, blijken van invloed te zijn op de effecten (Blok et al., 2005; van der Vegt en Schonewille, 2008). Uit het overzicht van Nap-Kolhoff et al. (2008) en informatie uit andere rapporten (Leseman, 2007, van Kampen et al., 2005 en van der Vegt en Schonewille, 2008), blijkt dat het om de volgende specifieke kenmerken gaat.

Adequate pedagogisch-didactische benadering

Centrumgerichte programma's kunnen onderverdeeld worden naar pedagogisch-didactische benadering. Zo zijn er ontwikkelingsgerichte programma's en programmagestuurde programma's, hoewel dit onderscheid in de praktijk vaak niet goed te maken is. De ontwikkelingsgerichte benadering volgt het kind en is globaal gestructureerd. Het kind krijgt veel ruimte voor eigen initiatief en de pedagogisch medewerker of leerkracht is vooral begeleider. De tweede benadering is sterk gestructureerd. De nadruk ligt op het initiatief van de pedagogisch medewerker of leerkracht. Nap-Kolhoff et al. (2008) geven aan dat onderzoek nog niet duidelijk heeft aangetoond welke benadering de beste is. Wel vonden Leseman et al. (1998) dat de ontwikkelingsgerichte programma's iets effectiever waren op intelligentie-cognitie, taal en ontwikkelende geletterdheid en sociaal-emotionele ontwikkeling.

Gerichtheid op meerdere ontwikkelingsdomeinen

Programma's die gericht zijn op meerdere ontwikkelingsdomeinen worden integrale programma's genoemd. Specifieke programma's zijn juist gericht op één specifiek domein zoals taal of rekenen. Leseman en collega's (1998) concluderen in hun meta-analyse dat integrale programma's effectiever zijn in het domein intelligentie-cognitie. Op de domeinen taal en geletterd en sociaal-emotionele ontwikkeling vonden zij geen verschillen. Ook in de Verenigde Staten hebben verschillende studies aangetoond dat integrale programma's effectiever zijn (Ramey & Ramey, 1998; in: Nap-Kolhoff et al., 2008).

Intensiteit van minimaal drie dagdelen per week en een doorgaande lijn

Intensievere programma's blijken effectiever dan minder intensieve programma's (Ramey & Ramey, 1998; Leseman et al., 1998; Leseman, 2002; Leseman & Blok, 2004; Blok et al., 2005). Onder intensiteit valt zowel de duur van het programma als het aantal contacturen per week. In Amerikaans onderzoek van Robin, Frede & Barnett (2006) gingen kinderen die deelnamen aan een programma van 8 uur per dag gedurende 45 weken per jaar meer vooruit op woordenschat en vroege rekenvaardigheden dan kinderen die deelnamen aan een programma van 3 uur per dag gedurende 41 weken per jaar (Nap-Kolhoff et al., 2008). Met intensieve programma's kunnen volgens Gorey (2001) bovendien substantiële effecten op de lange termijn worden behaald (Van der Vegt en Schonewille, 2008). Daarnaast blijkt volgens Nap-Kolhoff en haar collega's ook een doorgaande lijn naar groep 3 en later bij te dragen aan effectiviteit.

Kleine groepen en dubbele bezetting (gunstige kind-stafratio)

Kleine groepen, een voldoende bezetting en een gunstige kind-stafratio worden in alle door Nap-Kolhoff en collega's bekeken internationale overzichtsstudies als belangrijke randvoorwaarden voor de effectiviteit van centrumgerichte programma's beschouwd (Leseman et al., 1998; Phillips, Mekos, Scarr, McCartney & Abbott-Shim, 2000; Leseman, 2002; Leseman & Blok, 2004; Barnett, Schulman & Shore, 2004; Harskamp, 2004). Barnett et al. (2004) vonden bijvoorbeeld alleen aanzienlijke positieve effecten bij maximaal 15 kinderen in de klas en een maximale kind-stafratio van 7,5 op 1.

Ouderbetrokkenheid

Veel onderzoekers zien aandacht voor de ouders en de gezinssituatie en het opnemen van ouderactiviteiten als een belangrijke voorwaarde voor de effectiviteit van centrumgerichte programma's (Leseman, 2002; Harskamp, 2004). Meta-analyses en overzichtsstudies laten echter geen eenduidig beeld zien. Sommige studies vinden een significant effect van actieve ouderparticipatie (zoals het toevoegen van ouderonderdelen) of oudertraining (Frede, 1995 en Blok et al., 2005; in: Nap-Kolhoff et al., 2008). Anderen, zoals White, Taylor & Moss (1992) vonden daarentegen dat ouderparticipatie geen significante meerwaarde had.

3.4 Algemeen werkzame factoren

Naast deze specifieke kenmerken onderscheiden Nap-Kolhoff et al (2008) nog een aantal algemene kenmerken die de werkzaamheid van centrumgerichte programma's kunnen vergroten.

Observatie en toetsing

Om de ontwikkeling van kinderen in de gaten te kunnen houden is het inzetten van een observatie- en of toetssysteem belangrijk (Nap-Kolhoff et al. 2008).

Professionaliteit uitvoerders (algemeen, programmaspecifiek)

Ook professionaliteit en deskundigheid van uitvoerders, in de zin van vooropleiding, programmaspecifieke training en programmaspecifieke of algemene na- en bijscholing, wordt in vrijwel alle door Nap-Kolhoff en collega's bestudeerde overzichtsstudies genoemd als een belangrijke voorwaarde voor de effectiviteit van centrumgerichte programma's (Leseman et al., 1998; Leseman, 2002; Leseman & Blok, 2004; Harskamp, 2004).

Opstellen en evalueren van beleidsplannen

Peuterspeelzalen en kinderdagverblijven kunnen hun pedagogisch-didactische uitgangspunten vastleggen in een pedagogisch beleids- of werkplan. Zo'n pedagogisch beleidsplan heeft positieve effecten op eerder genoemde effectieve kenmerken. Zo vond Van Steensel (2006) dat centra met zo'n beleidsplan bijvoorbeeld significant kleinere groepen hadden, een gunstiger kind-stafratio en vaker leidsters met een relevante vooropleiding.

Schoolkenmerken

Naast de effectiviteitskenmerken van de centrumgerichte programma's bespreken Nap-Kolhoff en collega's op basis van een UNESCO-rapport over effectief onderwijs (Scheerens, 2000) ook een aantal schoolkenmerken die mogelijk van invloed zijn op de effectiviteit van de programma's. De vier effectieve schoolkenmerken die zij onderscheiden zijn:

- een slagvaardige schoolleiding die actief bezig is met de inhoud en evaluatie van het onderwijs en is gericht op het bereiken van leerdoelen door leerlingen;
- consensus binnen het team over uitgangspunten en doelen van het onderwijs en de werkwijze op school;
- nascholingsplannen voor de uitvoerders;
- hoge verwachtingen ten aanzien van de leerlingen, met erkenning van positieve kwaliteiten en prestaties.

Homogene versus heterogene groepen

In verschillende overzichtsstudies wordt gewezen op de mogelijk positieve effecten van heterogene groepen. Uit onderzoek blijkt namelijk dat homogene groepen geen gunstig effect hebben op de ontwikkeling van kinderen. In een Amerikaanse studie werden twee groepen jonge kinderen uit gezinnen met een laag inkomen vergeleken. De vooruitgang van kinderen die naar een gemengde voorschoolse voorziening gingen bleek groter dan die van kinderen die naar een voorziening met voornamelijk doelgroepkinderen gingen (Schechter & Bye, 2007). Nederlands onderzoek laat hetzelfde beeld zien (Mayo & Leseman, 2007, Ledoux, Van der Veen en Veen, 2005; in: Van der Vegt en Schonewille, 2008).

3.5 Nederlandse centrumgerichte programma's

Ook in Nederland zijn verschillende centrumgerichte programma's beschikbaar. Nap-Kolhoff en collega's (2008) onderscheiden zes programma's die potentieel voldoen aan bovengenoemde effectieve kenmerken. Dit zijn Piramide, Ko-totaal, Doe meer met Bas, Kaleidoscoop, Startblokken van Basisontwikkeling en het regionaal ontwikkelde programma Speelplezier. Het grootste verschil tussen de programma's is hun pedagogisch-didactische benadering. De eerste drie programma's hebben een meer programmagestuurde aanpak, terwijl de laatste drie meer ontwikkelingsgericht zijn, hoewel dit onderscheid niet duidelijk te maken is.

In een landelijke studie naar de effectiviteit van deze Nederlandse centrumgerichte programma's op schoolprestaties vonden Nap-Kolhoff en collega's (2008) geen effecten op de korte termijn - groep 2 - en middellange termijn - groep 4 - wat betreft taal, rekenen en werkhouding. Wel bleken leerlingen die aan de programma's hadden deelgenomen een iets snellere taalontwikkeling door te maken tussen groep 2 en groep 4. Daarnaast haalden, met uitzondering van Marokkaanse en Turkse kinderen, leerlingen met laagopgeleide ouders wat betere schoolresultaten na deelname aan de programma's. Bij de uitkomsten plaatsen de onderzoekers zelf een aantal kritische kanttekeningen.

Zo zou het gebrek aan gevonden effecten veroorzaakt kunnen zijn aan het type onderzoek - zonder experimentele opzet - en de onvolledigheid van de cohortdata die zij gebruikt hebben. Naast dit algemene onderzoek naar effectiviteit is een aantal Nederlandse programma's afzonderlijk op effectiviteit onderzocht.

Piramide en Kaleidoscoop

Piramide en Kaleidoscoop zijn in 1995 ontwikkeld naar aanleiding van het advies dat de Commissie Voor- en Vroegschoolse Educatie formuleerde op grond van de resultaten van het onderwijsvoorrrangsbeleid. Allochtone kinderen die naar een voorschoolse opvang waren geweest, bleken op de basisschool beter op taal en rekenen te presteren dan leerlingen die hier niet aan hadden deelgenomen (Van Kampen et al., 2005).

Piramide is door het Cito ontwikkeld voor kinderen in peutergroepen, groep 1 en 2 van de basisschool en later ook voor groep 3 en 4 (Van Kuijk, Breebaart & Van Weringh, 2005). Piramide heeft een programmagestuurde benadering en is gericht op alle ontwikkelingsgebieden, maar de nadruk ligt op taalontwikkeling (Van der Vegt & Schonewille, 2008). Het programma stimuleert de kinderen in hun ontwikkeling door een combinatie van spelen, werken en leren. Kinderen die extra steun nodig hebben krijgen speciale aandacht.

Kaleidoscoop is een Nederlandse bewerking van het Amerikaanse High/Scope programma (Hohmann & Weikart, 1995). Het is een ontwikkelingsgericht programma dat geschikt is voor de peutergroepen en groep 1 en 2 van de basisschool, maar ook voor gebruik in hogere groepen. Het belangrijkste uitgangspunt van Kaleidoscoop is actief leren. Kinderen verkennen, verbreden en verdiepen hun kennis en ervaringen in interactie met de leidsters en leerkrachten (Ince, 2005). Meer informatie over deze programma's is te vinden onder het kopje Effectieve interventies in dit dossier.

Het onderzoek naar Piramide en Kaleidoscoop (Veen, Roeleveld en Leseman, 2000) leverde positieve resultaten op. Voor kinderen die vanaf het begin aan het programma deelnamen hadden beide programma's een positief effect op cognitieve ontwikkeling en taalontwikkeling. Ook bij de kinderen die later instroomden werden positieve effecten gevonden. Allemaal scoorden zij op bijna alle toetsen hoger dan de controlegroep. Wel wordt opgemerkt dat de effecten over het algemeen 'zwak tot bescheiden' zijn (Van der Vegt en Schonewille, 2008). Dit laatste kan samenhangen met een niet nauwkeurige uitvoering van het programma.

Startblokken van Basisontwikkeling

Startblokken van Basisontwikkeling werd eind jaren negentig ontwikkeld voor peuters en kleuters in achterstandssituaties. Dit ontwikkelingsgerichte programma is een aanvulling op het algemene programma Basisontwikkeling voor alle groepen van de basisschool. In het evaluatieonderzoek van Veen, Fukkink & Roeleveld (2006) werden weinig effecten gevonden op cognitieve ontwikkeling en taalontwikkeling en werden zelfs negatieve effecten gevonden. Opvallend is dat wel positieve effecten gevonden werden op de sociaal-emotionele ontwikkeling zoals werkhouding en aangenaam gedrag (Van der Vegt en Schonewille, 2008). Meer informatie over dit programma is te vinden onder het kopje Effectieve interventies in dit dossier.

4. Onderwijsachterstandsbestrijding op latere leeftijd

Onderzoek naar onderwijsachterstanden is meer gericht op het voorkómen van achterstanden dan op het bestrijden van achterstanden op latere leeftijd. Toch is er wel onderzoek gedaan naar de resultaten van programma's die op latere leeftijd ingezet kunnen worden. Deze komen in dit hoofdstuk aan bod. Aanvullende informatie over schoolverzuim en voortijdig schoolverlaten, problemen die samenhangen met onderwijsachterstanden op latere leeftijden, staat in de dossiers 'schoolverzuim' en 'voortijdig schoolverlaten' op de website van het Nederlands Jeugdinstituut (www.nji.nl/schoolverzuim en www.nji.nl/voortijdigschoolverlaten).

4.1 Na- en buitenschoolse programma's

Leseman (2007) stelt dat programma's voor verlengde schooldag, naschoolse opvang en vakantiecampen een bescheiden bijdrage kunnen leveren aan het bestendigen en versterken van de effecten van voor- en vroegschoolse programma's. Dit komt naar voren in een meta-analyse van Lauer, Akiba, Wilkerson, Apthorp, Snow & Martin-Glenn (2006). Zij bekeken 35 internationale studies naar zogenaamde Out-of-school-time (OST) programma's, zoals naschoolse opvang en zomerschool. Doel van deze programma's is leerlingen die het risico lopen te falen op school te ondersteunen bij lezen en rekenen. De meta-analyse wees uit dat dergelijke programma's bescheiden, maar wel significante positieve effecten kunnen hebben op de schoolprestaties van risicoleerlingen.

Leseman refereert ook aan een experiment in Duitsland. In dit experiment bezochten 150 tweetalige allochtone leerlingen in hun vakantie drie weken lang een educatief zomerkamp in Bremen. Activiteiten in het kamp waren gericht op taalstimulering. Kinderen werden verdeeld in groepen die deelnamen aan toneelspel, aan les in Duitse taal of aan beide activiteiten. De laatste groep kinderen, die aan beide activiteiten had deelgenomen, bleek het meest profijt te hebben op het gebied van grammatica en leesvaardigheid (Stanat, Baumert & Müller, 2005). Leseman (2007) stelt op basis van deze resultaten dat het van belang is in Nederland - opnieuw - te experimenteren met de verlengde schooldag, educatieve naschoolse opvang en vakantieopvang en na te gaan hoe zij de effecten van voor- en vroegschoolse programma's kunnen bestendigen en versterken.

4.2 Schakelklassen

Schakelklassen zijn bedoeld voor leerlingen met een grote taalachterstand. Doel is de taalontwikkeling op zo'n manier te stimuleren dat leerlingen deel kunnen nemen aan het reguliere onderwijs. Een schakelklas kan parallel aan groep 1 t/m 8 van de basisschool worden opgezet, maar ook als een extra jaar tussen de groepen, als instroomgroep voorafgaand aan groep 1 of als kopklas na groep 8.

In de schakelklas krijgen leerlingen een jaar lang intensief taalonderwijs - voltijds of deeltijds - in een aparte klas tijdens of na schooltijd, in de verlengde schooldag.

In 2005 is een eerste landelijk evaluatieonderzoek uitgevoerd naar de schakelklassen. Gekeken werd naar leerwinst in taal en rekenen, maar ook naar niet cognitieve factoren zoals het welbevinden van de leerlingen. De resultaten waren vrij positief. Schakelklaskinderen, en dan met name de allochtone leerlingen, bleken op taal meer vooruitgang te hebben geboekt dan kinderen uit de controlegroep. Plaatsing in een aparte groep bleek geen nadelige effecten te hebben op het schoolwelbevinden van de kinderen.

In het schooljaar 2006/2007 werd een eerste echte effectmeting verricht naar de schakelklassen. Op dat moment waren dat er ruim 150 in Nederland. Weer werden over het algemeen positieve resultaten gevonden. Vergeleken met de controlegroep waren de meeste schakelklaskinderen vooruitgegaan op taal en lezen. Op begrijpend lezen was de vooruitgang het grootst. Wanneer naast taal en lezen ook vooruitgang op rekenen werd meegenomen, boekten alleen de oudste kleuters en leerlingen vanaf groep 5 vooruitgang. Kinderen uit de kopklas - na groep 8 - scoren na het schakeljaar over het algemeen hoger op de Cito-toets en krijgen hogere adviezen voor het voortgezet onderwijs.

Het onderzoek naar de schakelklassen in 2007/08 levert opnieuw positieve resultaten op. In grote lijnen komen de bevindingen overeen met die in 2005/06 en 2006/07: de (overwegend allochtone) schakelklaskinderen hebben wat taal betreft in het algemeen méér leerwinst geboekt dan vergelijkbare kinderen in de controlegroep, zonder dat dit ten koste is gegaan van de rekenprestaties. Ook de kopklas heeft opnieuw opgeleverd wat er van werd verwacht: de kopklassers hebben na het schakeljaar hogere scores op de Cito-Eindtoets gehaald en hogere adviezen voor voortgezet onderwijs gekregen.

Daarnaast blijkt dat kinderen zich in de schakelklas op hun gemak voelen en zich niet gestigmatiseerd voelen (Mulder, Van der Hoeven, Vierke, Ledoux, Van der Veen, Oud, Van Daalen & Roeleveld, 2008; Mulder, Van der Hoeven, Vierke, Van der Veen & Elshof, 2009; Van der Veen, 2008).

Het ministerie heeft het ITS en SCO inmiddels opdracht gegeven om de schoolloopbanen van schakelklaskinderen in het schooljaar 2011/12 verder te volgen. In dat vervolgonderzoek zullen voormalige schakelklasleerlingen worden betrokken die aan de effectmeting in 2006/2007 of 2007/2008 hebben meegedaan. Deze leerlingen zijn na het schakeljaar weer ingestroomd in een reguliere klas; sommigen in een hogere groep dan waarin ze in de schakelklas zaten, anderen zullen dezelfde groep nog een keer hebben overgedaan. De uiteindelijke doelstelling van een schakelklas is dat kinderen met succes de schoolloopbaan in de reguliere klas kunnen vervolgen en liefst doorstromen naar een hogere vorm van voortgezet onderwijs dan zónder schakelklas mogelijk was geweest. Of die doelstelling wordt bereikt, kan pas worden vastgesteld als de schoolloopbanen van schakelklaskinderen verder worden gevolgd, zoals in het vervolgonderzoek zal worden gedaan.

5. Samenvatting

Uit onderzoek blijkt duidelijk dat ingrijpen op jonge leeftijd – in de voorschoolse periode - cruciaal is voor het voorkomen van onderwijsachterstanden. Programma's in de voor- en vroegschoolse periode kunnen uitgevoerd worden binnen het gezin of binnen een kinderdagverblijf, peuterspeelzaal of school. Over die programma's is het volgende bekend:

- Het onderzoek dat tot nog toe is verricht, toont aan dat gezinsgerichte programma's over het algemeen minder effect hebben op de cognitieve ontwikkeling van kinderen dan centrumgerichte programma's.
- Onderzoek in Nederland laat echter zien dat een aantal gezinsgerichte programma's zoals Opstap en Instapje wel degelijk positieve effecten hebben op de ontwikkeling en schoolprestaties van kinderen.
- Centrumgerichte programma's - VVE programma's - kunnen op de korte termijn substantiële effecten hebben, met name op de cognitieve ontwikkeling en de taalontwikkeling van kinderen. Effecten op het sociaal-emotionele domein, zoals zelfvertrouwen en sociale relaties, zijn nog nauwelijks aangetoond.

- Wat betreft de lange termijn effecten van centrumgerichte programma's zijn de resultaten minder eenduidig. In sommige overzichtsstudies wordt een uitdoving van effecten gevonden. In andere studies worden juist wel lange termijn effecten gevonden. Of effecten behouden blijven is voor een groot deel afhankelijk van andere factoren, zoals goed onderwijs na de voor- en vroegschoolse periode.
- Voor- en vroegschoolse programma's zijn voor alle deelnemende kinderen effectief, ongeacht hun achtergrond. Vooral kinderen uit achterstandsgroepen lijken echter baat te hebben bij de programma's.
- De condities waaronder centrumgerichte programma's worden uitgevoerd, zijn van invloed op de effecten. Specifieke werkzame ingrediënten zijn: een adequate pedagogisch-didactische benadering, gerichtheid op meerdere ontwikkelingsdomeinen, intensiteit van minimaal drie dagdelen per week en een doorgaande lijn, kleine groepen en een dubbele bezetting. Mogelijk kan ook ouderbetrokkenheid bevorderend werken, hoewel op dit punt de resultaten niet eenduidig zijn. Daarnaast is er een aantal algemeen werkzame factoren te onderscheiden, zoals het inzetten van een observatie- en toetsstelsel en professionaliteit van de uitvoerders.
- In Nederland zijn diverse centrumgerichte programma's beschikbaar. Een aantal programma's zijn op effectiviteit onderzocht. Piramide en Kaleidoscoop zijn programma's die beiden een - zwak tot bescheiden - positief effect hebben op cognitieve ontwikkeling en taalontwikkeling. Van het programma Startblokken van Basisontwikkeling zijn nog geen effecten op cognitieve ontwikkeling en taalontwikkeling aangetoond. Wel werden wat positieve effecten op de sociaal-emotionele ontwikkeling gevonden.
- Programma's voor verlengde schooldag, naschoolse opvang en vakantiecampen zijn voorbeelden van programma's die op latere leeftijd ingezet kunnen worden om onderwijsachterstanden te bestrijden. Zulke programma's kunnen bescheiden effecten hebben op de schoolprestaties van risicoleerlingen.
- Een ander voorbeeld van een interventie op latere leeftijd zijn de schakelklassen die bedoeld zijn voor leerlingen met een grote taalachterstand. Effectonderzoek naar de schakelklassen liet positieve resultaten zien, de meeste schakelklaskinderen waren vooruitgegaan op taal en lezen.

6. Bronnen

Barnett, W., K. Schulman & R. Shore (2004). *Class size: What's the best fit?* New Brunswick, NJ: NIEER.

Barnett, W.S. (1995). Long-term effects of early childhood programs on cognitive and school outcomes. *The future of children*, 5 (3), 25-50.

Blok, H., Fukkink, R.G., Gebhardt, E.C. & Leseman, P.P.M. (2005). The relevance of delivery mode and other programme characteristics for the effectiveness of early childhood intervention. *International Journal of Behavioral Development*, 29 (1), 35-47.

Bowerman, B. T., Donovan, M. S., & Burns, M. S. (Eds.) (2001). *Eager to learn: Educating our preschoolers*. Washington, DC: National Academy Press.

Burger, K. (2010). How does early childhood care and education affect cognitive development? An international review of the effects of early interventions for children from different social backgrounds. *Early Childhood Research Quarterly*, 25, 140-165.

Cleveland, G. & Krashinsky, M. (2003). *Financing ECEC services in OECD countries*. Scarborough: University of Toronto

Farran, D. C. (2000). Another decade of intervention for children who are low income or disabled: What do we know now? In J. P. Shonkoff & S. J. Meisels (Eds.), *Handbook of early childhood intervention* (2nd. ed.) 510–548. Cambridge: Cambridge University Press.

Frede, E. (1995). The role of program quality in producing early childhood program benefits. *The Future of Children*, 5 (3), 115-132.

Gomby, D. S., Culross, P. L., & Behrman, R. E. (1999). Home visiting: Recent programme evaluations—analysis and recommendations. *The Future of Children*, 9, 4–26.

Gorey, K.M. (2001). Early childhood education: A meta-analytic affirmation of the short- and long-term benefits of educational opportunity. *School Psychology Quarterly*, 16(1), 9-30.

Harskamp, E. (2004). Implementatie van vroege educatieve interventies. In: P. Leseman & A. van der Leij (Eds.). *Educatie in de voor- en vroegschoolse periode*, 148-162. Baarn: HB Uitgevers.

Hohmann, M. & Weikart, D. (1995). *Educating Young Children*. Ypsilanti, MI: High/Scope Press.

Ince, D. (november 2004, update juni 2007). Databank Effectieve Jeugdinterventies: beschrijving 'Instapje'. Utrecht: NJi.

Ince, D. (november 2004; update november 2007). *Databank effectieve jeugdinterventies: beschrijving 'Opstapje'*. Utrecht: NJi.

- Ince, D. (maart 2005). Databank effectieve interventies: beschrijving 'Kaleidoscoop'. Utrecht: NJi.
- Isaacs, J. (2008). *Impacts of early childhood programs*. Washington: First Focus & Brookings Institution.
- Kampen, A. van, Kloprogge, J., Rutten, S. & Schonewille, B. (2005). *Voor- en vroegschoolse zorg en educatie. De toekomst verkend*. Utrecht: Sardes.
- Kloprogge, J. (2003). Feiten en cijfers. Stand van zaken in de voor- en vroegschoolse educatie. Utrecht: Sardes.
- Kuijk, J. van, Breebaart, D. & Weringh, B. van (2005). *Handleiding: Piramide in groep 3*. Arnhem: Cito-groep.
- Lauer, P.A., Akiba, M., Wilkerson, S.B., Aphorp, H.S., Snow, D. & Martin-Glenn, M.L. (2006). *Out-of-school-time programs: a meta-analysis of effects for at-risk students*. Review of Educational Research, 76 (2), 275-313.
- Ledoux, G., I. van der Veen & A. Veen (2005). Incidentele doelgroep leerlingen in Zoetermeer: de tussengroepen. Analyse en advies voor VVE-beleid. Amsterdam: SCO-Kohnstamm Instituut
- Leseman, P. (2007). Achterstandenbeleid: voorbij de voor- en vroegschoolse periode. In: P.A.H. van Lieshout, M.S.S. van der Meij, J.C.I. De Pree (red). *Bouwstenen voor betrokken jeugdbeleid*, 113-130. Amsterdam: Amsterdam University Press.
- Leseman, P. (2002). *Early childhood education and care for children from low income or minority backgrounds*. A paper for discussion at the OECD Oslo Workshop, June 6-7, 2002. Amsterdam: Universiteit van Amsterdam.
- Leseman, P. (2002). Onderzoek in de voor- en vroegschoolse periode: trends en nieuwe vragen. Den Haag: NWO/PROO
- Leseman, P. & Blok, H. (2004). Effectiviteit van voor- en vroegschoolse educatie. In: P. Leseman & A. van der Leij (Eds.). *Educatie in de voor- en vroegschoolse periode*, 133-147. Baarn: HB Uitgevers.
- Leseman, P., Otter, M., Blok, H. & Deckers, P. (1999). Effecten van voor- en vroegschoolse educatieve centrumprogramma's. Een aanvullende meta-analyse van studies gepubliceerd tussen 1985 en 1996. *Nederlands Tijdschrift voor Opvoeding, Vorming en Onderwijs*, 15 (1), 28-37.
- Leseman, P., Otter, M., Blok, H. & Deckers, P. (1998). Effecten van voor- en vroegschoolse educatieve centrumprogramma's. Een meta-analyse van studies gepubliceerd tussen 1985 en 1996. *Nederlands Tijdschrift voor Opvoeding, Vorming en Onderwijs*, 14 (3), 134-154.
- Mayo, A. & Leseman, P. (2007). Off to a good start? Vocabulary Development and Differences in Characteristics of Early Family and Classroom Experiences of Children from Native-Dutch Speaking and Ethnic Minority Families in the Netherlands. Utrecht: Langeveld Instituut

- McGuire, J., & Earls, F. (1991). Prevention of psychiatric disorders in early childhood. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 31, 129–154.
- Meijnen, M., m.m.v. Blok, H. & Karsten, S. (2004). *Onderwijsachterstanden. Update van een review. Recente ontwikkelingen inzake onderwijsachterstanden*. Amsterdam: SCO-Kohnstamm Instituut van de Faculteit der Maatschappij- en Gedragwetenschappen, Universiteit van Amsterdam.
- Mulder, L., Hoeven, A. van der, Vierke, H., Ledoux, G., Veen, I. van der, Oud, W., Daalen, M. van, Roeleveld, J. (2008). *Inrichting en effecten van schakelklassen. Resultaten van het evaluatieonderzoek schakelklassen in het schooljaar 2006/2007*. Nijmegen/Amsterdam: ITS/SCO-Kohnstamm Instituut.
- Mulder, L., Hoeven, A. van der, Vierke, H., Veen, I. van der, & Elshof, D. (2009). *Inrichting en effecten van schakelklassen. Resultaten van het evaluatieonderzoek schakelklassen in het schooljaar 2007/2008*. Nijmegen/Amsterdam: ITS/SCO-Kohnstamm Instituut.
- Nap-Kolhoff, E., Schilt-Mol, T. van, Simons, M., Sontag, L., Steensel, R. van & Vallen, T. (2008). VVE onder de loep. Een studie naar de uitvoering en effectiviteit van voor- en vroegschoolse educatieve programma's. Tilburg: IVA.
- Onderwijsraad (2008). *Een rijk programma voor ieder kind*. Den Haag: Onderwijsraad.
- Phillips, D., D. Mekos, S. Scarr, K. McCartney & M. Abbott-Shim (2000). Within and beyond the classroom door: assessing quality in child care centers. *Early Childhood Research Quarterly*, 15 (4), 475-496.
- Ramey, C. & Ramey, S. (1998). Early intervention and early experience. *American Psychologist*, 53 (2), 109-120.
- Reynolds, A.J., Magnuson, K.A., & Ou, S.-R. (2010). Preschool-to-third grade programs and practices: A review of research. *Children and Youth Services Review*, 32, 1121-1131.
- Reynolds, A.J., & Temple, J.A. (2008). Cost-Effective Early Childhood Development Programs from Preschool to Third Grade. *Annual Review of Clinical Psychology*, 4, 109-139.
- Riksen-Walraven, M. (1994) Instapje. Ontwikkeling en evaluatie van een thuisstimuleringsprogramma voor Surinaamse opvoeders met een kind van een jaar. Rijswijk/Nijmegen: Ministerie van WVC/Katholieke Universiteit Nijmegen.
- Riksen-Walraven, J.M., Meij, J.Th., Hubbard, F. & Zevalkink, J. (1996). Intervention in Lower-class Surinam-Dutch Families: Effects on mothers and infants. In: *International journal of behavioral development*, 1996, 19 (4), 739-756.
- Robin, K., Frede, E. & Barnett, W. (2006). Is more better? The effects of full-day vs. half-day preschool on early school achievement. New Brunswick, NJ: NIEER.

- Scheerens, J. (2000). *Improving school effectiveness*. Paris: UNESCO – International Institute for Educational Planning.
- Schechter, C. & Bye, B. (2007). Preliminary evidence for the impact of mixed-income preschools on low-income children's language growth. *Early Childhood Research Quarterly*, vol. 22, p. 137-146.
- Stanat, P., Baumert, J. & Müller, A. (2005) Förderung von deutschen Sprachkompetenzen bei Kindern aus zugewanderten und sozial benachteiligten Familien: Das Jacobs-Sommercamp Projekt, Berlin: Max-Planck-Institut für Bildungsforschung.
- Steensel, R. van (2006). Voor- en vroegschoolse stimuleringsactiviteiten en ontwikkeling van *geletterdheid*. Amsterdam: Aksant.
- Tuijl, C. van & Siebes, R. (2006). Het rendement van Opstap in de basisschoolperiode. Een longitudinaal onderzoek naar effecten van een gezinsgerichte stimuleringsprogramma bij Turkse en Marokkaanse gezinnen. Utrecht: Nederlands Jeugdinstituut.
- Vedder, P. & Bekkers, B. (1993). *Opstap: onderzoek en praktijk*. Amsterdam: Averroès Stichting.
- Veen, I. van der (2008). *Amsterdamse schakelklassen in het schooljaar 2006/2007*. Amsterdam: SCO-Kohnstamm Instituut.
- Veen, A., Fukkink, R. & Roeleveld, J. (2006). Evaluatie van Startblokken en Basisontwikkeling. Implementatie en effecten van het programma SB&BO in het kader van VVE. Amsterdam: SCO-Kohnstamm Instituut.
- Veen, A., Roeleveld, J. & Leseman, P. (2000). *Evaluatie van Kaleidoscoop en Piramide*. Amsterdam: SCO-Kohnstamm Instituut.
- Vegt, A.L. van der & Schonewille, B. (2008). Voorzieningen voor kinderen van 0-4 jaar: stand van zaken en actuele ontwikkelingen. Utrecht: Sardes,
- Vegt, A.L. van der, Studulski, F. & Klopogge, J. (2007). Voorschoolse voorzieningen en onderwijskansen. Review van de onderzoeksliteratuur. Utrecht: Sardes.
- White, K., Taylor, M. & Moss, V. (1992). Does research support claims about the benefits of involving parents in early intervention programs? *Review of Educational Research*, 62 (1), 91-125.